

RAFA GIL

RAFA GIL

Dalt a l'esquerra, Ma. Ángeles Santamaría. A la dreta, Concha Santos. Baix, Ma. Francisca Olmedo.

perquè li digues a quina hora és la correguda de bous d'aquesta vesprada». Santamaría du informant els viatgers des de 1985.

Ma. Francisca Olmedo, doctora en filosofia i lletres per la Universitat de València i les circumstàncies la van posar darrere de les càmeres de TV. Fa més de 15 anys que fa de periodista i mai (o quasi mai) ha descobert la seva imatge. No obstant això, la gent coneix la seva veu i la identifiquen en la cua del supermercat o quan, simplement, si se li oblidava el rellotge i pregunta l'hora. «M'agrada aquest joc —diu—, és divertidíssim comprovar com una veu pot despertar tanta curiositat».

Actualment, Maria Francisca Olmedo treballa en els informatius del Centre Regional de TVE, Aitana. Ha fet programes especials, crítiques d'art i temes d'història. En el seu currículum professional també figuren programes de ràdio i alguna que altra novel·la.

Concha Santos, 33 anys. Des d'octubre de 1987, quan va entrar en funcionament el telèfon de la sida a València, Concha Santos informa anònimament, confidencialment i gratuïtament els possibles malalts. La seua és una veu més útil que popular.

«Crec que una veu sense rostre tímida menys. La gent acostuma a cridar preocupada, amb vergonya i carregada de prejudicis. Aleshores,

RAFA GIL

QUI HI HA DARRERE DE LA 'VEU EN OFF'

Veus populars, personatges anònims

Ningú els coneix, però quasi tots els han escoltat. Són gent anònima amb una veu que els delata. La popularitat, però, queda molt lluny de les seues vides privades.

Esther Roig/Montse Tejera

Cada dia, durant 8 hores, **Ma. Ángeles Santamaría** informa els viatgers sobre el horaris dels trens. La seua és una de les veus més conegudes de l'estació de Renfe a València. Si no tinguera aquesta feina, davant del micròfon o el telèfon, li agradaria treballar en un la-

boratori. Combina el seu treball anònim amb la carrera de biologia. De moment, cap company d'estudis l'ha descoberta. «L'anonimat —diu— té els seus avantatges».

La part més divertida del seu treball són les anècdotes. «En aquest sentit —afirma— se'n podria escriure un llibre. Des de gent que et conta per què se'n va de viatge, al que crida al telèfon d'informació

R. VILA GIL

R. VILA GIL

el millor que ens podem trobar és una veu anònima que informa, tranquil·litza i converteix aquest sentiment de culpa en acció. És a dir, al mínim motiu de preocupació els aconsellem que vinguen al centre a fer-se les proves. Curiosament, aquests anys d'experiència m'han convençut del poder que pot tenir una veu sense imatge».

Concha Santos atén més de 10 telefonades al dia i altres tantes consultes personals. És la metge responsable del telèfon de la sida.

Ma. Ángeles Sempere. Ella és la xica de *Cada cançión un recuerdo*. Un programa radiofònic de caràcter sentimental on els oients dediquen cançons a altres possibles oients. És a dir, per mitjà de la seva veu i la cançó corresponent, algú envia un missatge a algú altre sense intervenir verbalment per a res.

«Sóc com la celestina de les ones. La meua veu, la fa servir tot aquell que vulga dir alguna cosa a un altre i no s'atreveix a dir-ho personalment».

El programa du més de vint anys en antena, si bé Maria Ángeles Sempere hi treballa des de fa deu anys. «Tots els locutors d'aquesta casa (Radio Popular) hem passat pel programa —diu— i a tots la veu ens ha delatat en qualsevol lloc».

Lidia Pérez. «Radio-Taxi, ¿di-ga?» En menys d'un mes Lidia Pérez s'ha convertit en una de les veus

DOMÈNEC UMBERT

Dalt, a l'esquerra, Ma. Ángeles Sempere; a la dreta, Lidia Pérez. Baix, Dolores Mosquera.

més populars entre els usuaris d'aquest servei. El seu treball consisteix a arreplegar les trucades telefòniques a la central, Mutua de Taxi, i donar un servei als taxistes.

«L'encant de la meua feina és que, sense veure'm físicament, em coneix molta gent i em parla amb confiança. Em sent útil i anònima al mateix temps. Aquest binomi és molt gratificant a nivell professional».

La seva atenció al client passa per enviar-li un taxi fins a dur-li el menjar. «N'hi ha —diu— que ens criden

només per preguntar si volem comprar unes mitges».

Maria Dolores Mosquera, amb 21 anys d'experiència, és una de les distintes operadores que treballen a la telefònica en l'àrea d'informació 003. El funcionament d'aquest servei es basa en un sistema per ordinadors. Cada operadora treballa amb un i pot rebre, durant el torn de 6 hores, unes 350 trucades diàries. Als matins, amb 260 operadors treballant, el més sol·licitat és la informació sobre bancs, oficines i comerços. Per la tarda, diu Maria Dolores, «la trucada és molt difí-

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

Dalt, Juancho Domínguez i Montse Safort. Baix, Jordi Puig i Jordi Brau.

cil, l'abonat no sap ben bé què vol».

Juancho Domínguez treballa en el servei d'Informació de Transports, una àrea que ofereix una informació completa sobre els transports públics a Catalunya, com també a la resta de l'estat espanyol i estranger. Segons Juancho Domínguez, la seua funció principal consisteix a recollir totes les dades i posar-les al dia per respondre a qualsevol dubte. Amb una mitjana de 900 trucades en dies normals i unes 1.300 quan hi ha problemes, un equip nombrós de persones tre-

ballen darrere d'un telèfon en pro d'aquesta important tasca.

Montse Safont-Tria és supervisora del servei d'informació que ofereix el 010. A part d'atendre el telèfon, s'encarrega del manteniment i l'organització del sistema supervisant les respostes de totes les persones que treballen amb ella. El 010 dóna tot tipus d'informació i també dirigeixen la gent allà on la poden aconseguir. Segons Montse Safont, «les preguntes poden anar des d'un concert de roc fins a un ambulatori, a part de tota la qüestió burocràtica com per exemple quins són

el tràmits necessaris per aconseguir el DNI. Agafem les queixes, suggeriments i iniciatives dels ciutadans i les remetem al departament corresponent. En definitiva, tenim informació i la transferim, contestant unes 6.000 trucades diàriament».

Jordi Puig, un biòleg de Terrassa, és la veu de les nits de Ràdio Club 25. En especial els dissabtes, d'11 a 3 de la matinada, molts joves poden fer nous amics gràcies al seu programa *Fes-t'ho com puguís*. Des de fa un any i mig, la gent pren contacte amb Jordi Puig —*Toti Flit*— per tal d'aconseguir noves amistats. Segons el mateix Toti, «això només és un atractiu més del programa, que va de tot i no va de res. Els joves poden dir i fer el que vulguin, i això és el que més m'agrada de la ràdio, aquesta forma de comunicació. Necessito saber que m'estan escoltant i no tenir la sensació de parlar a un desert».

Jordi Brau, doblador, ha estat la veu de personatges tan famosos com Tom Cruise, Tom Hanks, Richard Gere i Dustin Hoffman entre altres. El que potser l'ha donat a conèixer més ha estat el doblatge de Robin Williams a la pel·lícula *Goodmorning Vietnam*. Per a Jordi Brau, «el doblatge és una gran escola de parlar i aprendre perquè és continuat i et pots analitzar». Segons Brau, és una part més de la feteta d'actor. Per a ell, «el món del cinema i el doblatge haurien d'estar més units, sobretot considerant que aquí es dobla molt bé». □